

Sbírka zákonů republiky Československé

Částka 20.

Vydána dne 11. března 1949.

Cena Kčs 1.80.

OBSAH:

(52.—58.) **52.** Zákon o hlášení obyvatelstva a o povolování pobytu cizincům. — **53.** Zákon o cestovních pasech. — **54.** Nařízení o letním čase v roce 1949. — **55.** Vyhláška o koordinaci koncertních a artistických produkcí. — **56.** Vyhláška o opravě tiskové chyby v úředním slovenském znění nařízení ministra vnitřního obchodu ze dne 23. prosince 1948, č. 317 Sb., kterým se stanoví den zahájení a rozsah činnosti Velko-distribučního podniku, zapsaného společenstva s r. o. v Praze. — **57.** Vyhláška o opravě tiskových chyb v úředním slovenském znění vládního nařízení ze dne 25. ledna 1949, č. 12 Sb., o zemědělských referátech krajských národních výborů. — **58.** Vyhláška o opravě tiskové chyby v úředním slovenském znění vládního nařízení ze dne 25. ledna 1949, č. 14 Sb., o referátech krajských národních výborů pro školství, osvětu a tělesnou výchovu.

52.**Zákon****ze dne 23. února 1949****o hlášení obyvatelstva a o povolování pobytu cizincům.**

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Část první.**Hlášení obyvatelstva.****§ 1.****Hlášení pobytu; vedlejší ohlašovací údaje.**

(1) Podle tohoto zákona je hlásit ohlašovacímu orgánu (§ 2) počátek, změnu a ukončení pobytu v obci (hlášení pobytu), a to s vedlejšími ohlašovacími údaji, které určí prováděcí předpisy, vydané podle § 22 (dále jen „prováděcí předpisy“).

(2) Prováděcí předpisy též stanoví, které změny vedlejších ohlašovacích údajů, jež nastaly po učiněném hlášení pobytu, je oznámit ohlašovacímu orgánu.

§ 2.**Ohlašovací orgán.**

(1) Ohlašovacím orgánem je místní národní výbor.

(2) Vyžaduje-li to zájem řádné evidence obyvatelstva, mohou prováděcí předpisy nebo v jejich mezích krajské národní výbory určit za ohlašovací orgán jiný orgán podřízený ministerstvu vnitra.

§ 3.**Povinnost k hlášení pobytu.**

(1) Hlášením pobytu (§ 1, odst. 1) jsou povinni,

a) jde-li o osoby ubytované v ubytovacím zařízení, provozovatel ubytovacího zařízení (§ 4), a

b) jde-li o osoby jinak ubytované, tyto osoby a jejich ubytovatel (§ 5).

(2) Odhlášení zemřelé osoby provedou osoby (orgány) uvedené v § 6.

§ 4.**Hlášení pobytu osob ubytovaných v ubytovacím zařízení.**

(1) Hlášením pobytu osob, které jsou ubytovány v ubytovacích zařízeních, t. j. v podnicích, ústavech nebo zařízeních, oprávněných k živnostenskému ubytování osob nebo poskytujících jinak za plat či bezplatně ubytování, je povinná

osoba, která je odpovědna za provoz ubytovacího zařízení (dále jen „provozovatel ubytovacího zařízení“).

(2) Osoba ubytovaná v ubytovacím zařízení je povinna ihned při ubytování řádně vyplnit ohlašovací lístek (§ 9, odst. 1), odevzdat jej provozovateli ubytovacího zařízení a osvědčit mu svou totožnost. Nesplní-li ubytovaná osoba tuto povinnost, je provozovatel ubytovacího zařízení povinen oznámit to neprodleně ohlašovacímu orgánu.

(3) Provozovatel ubytovacího zařízení je vedle toho povinen ubytované osoby ihned po jejich ubytování zapsat do záznamní knihy o ubytování, vedené podle vzoru, který stanoví prováděcí předpisy. Tuto záznamní knihu je povinen uschovávat po dobu 3 let ode dne posledního zápisu v ní a kdykoli ji na požádání předložit úředním orgánům.

§ 5.

Hlášení pobytu osob jinak ubytovaných.

Při jiném ubytování než v ubytovacím zařízení je hlášením pobytu především povinna osoba, o jejíž pobyt jde. Vedle ní je hlášením jejího pobytu povinen ubytovatel (§ 7). Ubytovatel splní svoji ohlašovací povinnost tím, že spolupodepíše hlášení pobytu osoby, o jejíž pobyt jde, a že se nahlédnutím do potvrzení o učiněném hlášení přesvědčí, že hlášení bylo učiněno. Nebylo-li mu toto potvrzení dáno k nahlédnutí v předepsané lhůtě (§ 9, odst. 1), je povinen oznámit to neprodleně ohlašovacímu orgánu.

§ 6.

Odhlášení osob zemřelých.

Osoby zemřelé je povinen odhlásiti ubytovatel (§ 7), a není-li ho, osoba, která obstarala pohřeb; není-li ani té, provede odhlášení ohlašovací orgán z úřední moci.

§ 7.

Ubytovatel.

(1) Ubytovatelem je:

- a) vlastník budovy nebo pozemku, pokud jde o jeho nájemníky nebo jiné osoby, které ve své budově nebo na svém pozemku ubytoval;
- b) nájemník nebo uživatel bytu nebo jiné místnosti, pokud jde o jeho podnájemníky nebo jiné osoby, které ve svém bytě (své místnosti) ubytoval.

(2) Jsou-li budova nebo pozemek pronajaty, propachtovány nebo je-li k nim zřízeno požívací nebo užívací právo, považuje se za ubytovatele

nájemce, pachtýř, poživatel nebo uživatel. Při národní správě, nucené správě, konkursu nebo vyrovnání se považuje za ubytovatele národní, nucený, konkursní nebo vyrovnací správce. Jde-li o právnickou osobu, považuje se za ubytovatele její oprávněný zástupce.

(3) Ubytovatel je oprávněn, a nebydlí-li v obci, v níž je budova (pozemek, byt, místnost), povinen ustanovit svého zástupce v této obci, který pak odpovídá za plnění povinností uložených ubytovateli v §§ 5, 6 a 21.

§ 8.

Povinnost k oznamování změn vedlejších ohlašovacích údajů.

Změny vedlejších ohlašovacích údajů, které nastaly po učiněném hlášení pobytu (§ 1, odst. 2), je povinna oznámit osoba, u níž došlo k těmto změnám.

§ 9.

Způsob hlášení obyvatelstva a lhůty.

(1) Pobyt s vedlejšími ohlašovacími údaji je hlásit a změny těchto údajů je oznámit způsobem, s doklady a ve lhůtách, které stanoví prováděcí předpisy. Pokud tyto předpisy nestanoví jinak, děje se toto hlášení (oznamování) na ohlašovacích (oznamovacích) lístcích.

(2) Každý je povinen učinit všechna hlášení (oznámení) úplně a pravdivě.

§ 10.

Výjimky a úlevy.

(1) Ustanovení části první se nevztahují na osoby ubytované podle předpisů o ubytování vojska.

(2) Prováděcí předpisy mohou stanovit další všeobecné výjimky a úlevy, zejména pro osoby, jimž přísluší právo exterritoriality, cizí konsuly z povolání a osoby na roveň jim postavené, pokud nejsou občany Československé republiky. V jednotlivých případech nebo pro jednotlivé skupiny případů může povolit výjimky (úlevy) ministerstvo vnitra nebo orgány jím pověřené.

§ 11.

Zvláštní úprava hlášení obyvatelstva.

(1) Pokud jde o hlášení obyvatelstva v celním pohraničním pásu a v obcích protínaných vnitřní celní hranicí, mohou prováděcí předpisy všeobecně a ministerstvo vnitra nebo orgány

jim pověřené v jednotlivých případech nebo, pro jednotlivé skupiny případů stanovit, že

- a) provozovatelé ubytovacích zařízení jsou povinni pro případ, že jim bylo uloženo hlásit telefonicky počátek a konec pobytu ubytovaných osob, postarat se o možnost telefonického spojení, po případě dohodou s účastníkem blízké telefonní stanice;
- b) osoby, které se ubytují v ubytovacích zařízeních, jsou povinny odevzdat za podmínek, které se zároveň stanoví, provozovateli ubytovacího zařízení svůj průkaz totožnosti a ponechat jej v jeho úschově.

(2) Je-li toho naléhavě třeba v zájmu řádné evidence obyvatelstva, lze opatření podle odstavce 1 učinit i na ostatním státním území.

§ 12.

Zvláštní hlášení.

(1) Prováděcí předpisy mohou stanovit, že určitým dnem pozbudou platnosti všechna hlášení pobytu nebo hlášení pobytu některých osob, učiněná podle dosavadních předpisů. V takovém případě se pro účely tohoto zákona hledí na osoby, u nichž hlášení pobytu pozbyla takto stanoveným dnem platnosti, jako by jejich pobyt v obci započal tímto dnem. Pro hlášení, které je učiněno v tomto případě, mohou prováděcí předpisy určit zvláštní lhůty a stanovit způsob, údaje, doklady a místo pro hlášení odchýlně od ustanovení tohoto zákona a předpisů podle něho vydaných.

(2) Prováděcí předpisy mohou též stanovit zvláštní hlášení skutečností, jichž je třeba k účelům vojenské správy.

Část druhá.

Povolování pobytu cizincům.

§ 13.

Kdo je povinen žádat o povolení k pobytu.

(1) Pokud se dále jinak nestanoví nebo podle tohoto zákona nebude jinak stanoveno, mohou se cizinci (§ 20) zdržovat na území Československé republiky jen, bylo-li jim uděleno povolení k pobytu.

(2) Na udělení povolení k pobytu není právního nároku.

§ 14.

Náležitosti žádosti za povolení k pobytu.

(1) Žádost za povolení k pobytu je podat okresního národního výboru, v jehož obvodě

hodlá mít cizinec pobyt. Prováděcí předpisy stanoví, jakým způsobem se žádost o povolení k pobytu podává, s jakými údaji a doklady a v jaké lhůtě.

(2) Potvrzení o řádně podané žádosti, jež vydá žadatel okresní národní výbor, opravňuje žadatele po dobu v něm stanovenou k pobytu v obvodě tohoto národního výboru a, je-li to v potvrzení výslovně uvedeno, i mimo tento obvod. Toto oprávnění může být, a to i dodatečně, vázáno podmínkami nebo omezeními. Tato ustanovení neplatí pro území, pro které bylo cizinci vykonatelným rozhodnutím odepruno nebo odňato povolení k pobytu, jakož i v případech stanovených v prováděcích předpisech.

§ 15.

Rozhodnutí o žádosti za povolení k pobytu.

(1) O žádosti za povolení k pobytu rozhoduje krajský národní výbor, který smí pobyt povolit jen,

- a) má-li žádost předepsané náležitosti, při čemž může k odstranění nedostatků stanovit přiměřenou lhůtu, a
- b) nejde-li o osoby, jejichž bytem mohou být ohroženy bezpečnost státu, veřejná bezpečnost, veřejný pořádek nebo jiné zájmy veřejné, zejména hospodářské.

(2) Povolení k pobytu může být uděleno pro celé území Československé republiky nebo pro jeho část. Lze je udělit nejvýše na dobu 2 let.

(3) Povolení k pobytu může být vázáno určitými podmínkami nebo omezeními, které lze stanovit i dodatečně.

§ 16.

Odnětí povolení k pobytu.

(1) Krajský národní výbor, který povolení udělil — přeložil-li však cizinec svůj pobyt do obvodu jiného krajského národního výboru, tento národní výbor — může odnět povolení k pobytu,

- a) odpadl-li účel, pro nějž byl pobyt povolen,
- b) nesplnil-li cizinec povinnost hlásit pobyt s vedlejšími ohlašovacími údaji nebo povinnost oznámit pozdější změny těchto údajů podle části první tohoto zákona,
- c) nastala-li nebo vyšla-li dodatečně najevo některá z okolností, pro něž podle ustanovení § 15, odst. 1, písm. b) pobyt nesmí být povolen,
- d) nezachovával-li cizinec uložené podmínky nebo omezení (§ 15, odst. 3), anebo
- e) porušil-li cizinec ustanovení § 17.

(2) Povolení k pobytu lze odnímt pro celé území, pro které bylo uděleno, nebo jen pro jeho část.

§ 17.

Zákaz pobytu na státním území.

(1) Nemá-li cizinec, který je povinen žádat za povolení k pobytu (§ 13), platné povolení k pobytu ani platné oprávnění k pobytu ve smyslu § 14, odst. 2, je mu, uplynula-li lhůta k podání žádosti o povolení k pobytu (§ 14, odst. 1), pobyt na území, pro které povolení nebo oprávnění nemá, zakázán a cizinec je povinen toto území neprodleně opustit. V případech hodných zvláštního zřetele může mu k tomu krajský národní výbor povolit přiměřenou lhůtu.

(2) Ustanovení odstavce 1 platí též, bylo-li cizinci povolení k pobytu vykonatelným rozhodnutím odepřeno nebo odňato. Bylo-li mu povolení k pobytu odepřeno nebo odňato jen pro část státního území, může svůj pobyt přeložit do jiné jeho části, je však povinen, nemá-li pro tuto část státního území platného povolení, neprodleně o ně žádat.

(3) Okresní národní výbor může s účinky uvedenými v odstavci 1 zakázat pobyt na celém státním území nebo na některé jeho části i cizinci, který nepotřebuje povolení k pobytu, jestliže jeho pobytem mohou být ohroženy bezpečnost státu, veřejná bezpečnost, veřejný pořádek nebo jiné zájmy veřejné, zejména hospodářské.

§ 18.

Dosavadní povolení k pobytu.

(1) Platná povolení k pobytu udělená podle dosavadních předpisů se považují za povolení k pobytu podle tohoto zákona, budou-li do 30. dubna 1949 předložena okresnímu národnímu výboru, v jehož obvodě má cizinec pobyt, a budou-li potvrzena krajským národním výborem. Takto potvrzená povolení k pobytu zůstávají v platnosti po dobu, na kterou byla udělena, nejdéle však do 31. března 1951. Jinak se na taková povolení vztahují ustanovení tohoto zákona a předpisů podle něho vydaných.

(2) Řízení o žádostech za povolení k pobytu, zahájená před 1. dubnem 1949 a v tento den neskončená, se dokončí podle tohoto zákona.

§ 19.

Výjimky a úlevy.

(1) Ustanovení §§ 13 až 18 se nevztahují na osoby, jimž přísluší právo exteritoriality, cizí konsuly a osoby jim na roven postavené, jakož i na členy jejich průvodu, je-li vzájemnost za-

bezpečena, dále i na jiné osoby, zdržující se na území Československé republiky s oficiálním posláním u ústavních činitelů nebo u státních úřadů.

(2) Prováděcí předpisy mohou stanovit další všeobecné výjimky a úlevy a v jednotlivých případech nebo pro jednotlivé skupiny případů může tak učinit ministerstvo vnitra nebo orgány jím pověřené.

Část třetí.

Ustanovení společná a závěrečná.

§ 20.

Pojem cizince.

Cizincem podle tohoto zákona je každá osoba, která nemůže prokázat, že je občanem Československé republiky, ani že se za něho podle příslušných předpisů považuje.

§ 21.

Náhradní splnění povinností podle tohoto zákona.

Za osoby mladší 15 let a za osoby, které pro svůj duševní nebo tělesný stav nemohou splnit povinnosti podle tohoto zákona, je jejich splněním povinen ten, kdo je podle příslušných předpisů povinen na ně dozírat, nebo ten, jehož dozoru byly svěřeny; hlásit pobyt (§ 1, odst. 1) takové osoby, která není ubytována v ubytovacím zařízení, je však vždy povinen její ubytovatel (§ 7).

§ 22.

Prováděcí předpisy.

Podrobnější předpisy k provedení tohoto zákona vydá vyhláškou v Úředním listě ministerstvo vnitra, a to, pokud jde o hlášení pro účely vojenské evidence, v dohodě s ministerstvem národní obrany a, pokud jde o výjimky nebo úlevy pro osoby uvedené v § 10, odst. 2, větě první, v dohodě s ministerstvem zahraničních věcí.

§ 23.

Ustanovení trestní.

(1) Kdo poruší ustanovení části první nebo předpisů vydaných k jejich provedení nebo kdo poruší příkaz anebo zákaz vydaný podle uvedených ustanovení, bude potrestán, nejde-li o čin přísněji trestný, za správní přestupek pokutou do 25.000 Kčs nebo vězením (uzamčením) do tří měsíců.

(2) Kdo poruší ustanovení části druhé nebo předpisů vydaných k jejich provedení nebo kdo poruší příkaz anebo zákaz vydaný podle uvedených ustanovení, bude potrestán, nejde-li o čin přísněji trestný, za správní přestupek pokutou do 50.000 Kčs nebo vězením (uzamčením) do šesti měsíců.

(3) Jde-li o osobu, která již byla pravoplatně potrestána podle tohoto zákona nebo podle zákonů jím nahrazených, anebo byl-li přestupek spáchán v celním pohraničním pásmu, lze uložit zároveň pokutu i trest na svobodě.

(4) Byla-li uložena pokuta, buď pro případ její nedobytnosti zároveň vyměřen náhradní trest vězení (uzamčení) podle míry zavinění, a to v případech, uvedených v odstavci 1, do tří měsíců a v případech, uvedených v odstavci 2, do šesti měsíců.

(5) Osobám, provozujícím po živnostensku ubytovací zařízení, které byly již nejméně dvakrát pravoplatně potrestány pro porušení povinnosti hlásit počátek nebo ukončení pobytu osob, ubytovaných v jejich ubytovacím zařízení, může být trestním nálezem odňato živnostenské oprávnění na určitou dobu nebo navždy.

§ 24.

Ustanovení zrušovací.

(1) Zrušuje se platnost, po případě použitelnost všech předpisů, které tomuto zákonu odporují nebo se jím nahrazují; zejména se zrušuje platnost, po případě použitelnost:

- a) nařízení ze dne 15. února 1857, č. 33 ř. z., o hlášení, ve znění nařízení ze dne 15. ledna 1860, č. 20 ř. z., a předpisů podle něho vydaných,
- b) nařízení ze dne 2. dubna 1858, č. 51 ř. z., o přestupcích předpisů o hlášení,
- c) ustanovení § 320, písm. a) až d) obecného trestního zákona a, pokud jde o hlášení podle tohoto zákona, také ustanovení § 320, písm. e) obecného trestního zákona,
- d) ustanovení § 577, písm. a) až d) vojenského trestního zákona a, pokud jde o hlášení podle tohoto zákona, také ustanovení § 577, písm. e) vojenského trestního zákona,
- e) zákona ze dne 28. března 1935, č. 51 Sb., o hlášení pobytu,
- f) vládního nařízení ze dne 30. dubna 1941, č. 233 Sb., o hlášení pobytu (řád hlášení), a předpisů podle něho vydaných,
- g) zákona ze dne 27. dubna 1944, č. 40 Sl. z., o policejním hlášení, a předpisů podle něho vydaných,

h) zákona ze dne 28. března 1935, č. 52 Sb., o pobytu cizinců, ve znění vládního nařízení ze dne 21. května 1937, č. 82 Sb., a vládního nařízení ze dne 28. října 1938, č. 257 Sb.,

i) vládního nařízení ze dne 25. června 1935, č. 143 Sb., jímž se provádí zákon ze dne 28. března 1935, č. 52 Sb., o pobytu cizinců, ve znění vládního nařízení ze dne 12. listopadu 1937, č. 223 Sb.,

j) vyhlášky ministerstva vnitra ze dne 3. července 1935, č. 144 Sb., o úlevě podle § 12 zákona ze dne 28. března 1935, č. 52 Sb., o pobytu cizinců,

k) ustanovení o povinnosti hlášení obsažených v branném zákoně a v předpisech podle něho vydaných, pokud nejde o povinnost hlásit se k odvodnímu soupisu,

l) ustanovení o vypovídání (vyhošťování, zákazu pobytu) cizinců s výjimkou ustanovení, jež upravují vypovídání (vyhošťování, zákaz pobytu) cizinců výrokem soudu.

(2) Dále se zrušují, pokud se tak již nestalo dříve, zák. čl. V/1903, o právu pobytu cizinců, a ustanovení §§ 72 a 73 zák. čl. XL/1879 trestního zákona o přestupcích.

(3) Nedotčeny zůstávají zvláštní předpisy o hlášení, předpisy pasové, předpisy o zaměstnávání cizinců, jakož i zákon ze dne 29. května 1947, č. 107 Sb., o opatřeních proti neoprávněnému přechodu státních hranic, a předpisy podle něho vydané a zákon ze dne 13. května 1936, č. 131 Sb., o obraně státu, a předpisy podle něho vydané.

(4) Kde se jiné předpisy dovolávají ustanovení zrušených podle odstavce 1 nebo 2, nastupují na jejich místo obdobná ustanovení tohoto zákona nebo předpisů podle něho vydaných.

§ 25.

Účinnost a provedení.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. dubna 1949 s výjimkou ustanovení § 22, které nabývá účinnosti dnem jeho vyhlášení; provede jej ministr vnitra v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Gottwald v. r.

Dr. John v. r.

Zápotocký v. r.

Nosek v. r.

53.

Zákon

ze dne 23. února 1949

o cestovních pasech.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Oddíl první.

Československé cestovní pasy.

§ 1.

Občané Československé republiky a osoby, které se za ně podle příslušných předpisů považují, smějí, pokud podle tohoto zákona nebude jinak stanoveno, překročit hranice Československé republiky nebo se zdržovat v cizině jen s platným československým cestovním pasem.

§ 2.

(1) Pokud se v odstavcích 2 a 3 nestanoví jinak, vydává československé cestovní pasy ministerstvo vnitra nebo jeho jménem orgán jemu podřízený, který ministerstvo vnitra tím pověří vyhláškou v Úředním listě.

(2) Osobám uvedeným v § 1, bydlícím v cizině, vydávají československé cestovní pasy jménem ministerstva vnitra zastupitelské úřady Československé republiky, jež určí ministerstvo zahraničních věcí v dohodě s ministerstvem vnitra vyhláškou v Úředním listě.

(3) Ministerstvo zahraničních věcí vydává v dohodě s ministerstvem vnitra

- a) diplomatické cestovní pasy osobám, u nichž je to odůvodněno mezinárodními zvyklostmi,
- b) zvláštní (zejména služební) cestovní pasy osobám, jež byly pověřeny úředním posláním u cizích vlád nebo u mezinárodních orgánů, jakož i osobám, které jedou do ciziny nebo se tam zdržují s jinakým úředním posláním.

(4) Ustanovení odstavců 1 až 3 platí i o prodlužování časové a o rozšiřování územní platnosti československých cestovních pasů.

(5) Na vydání, prodloužení časové a rozšíření územní platnosti československého cestovního pasu není právního nároku.

§ 3.

Orgán příslušný podle § 2 může vydaný československý cestovní pas odejmout, po případě zkrátit jeho časovou nebo zúžit jeho územní platnost osobám, jejichž cesta do ciziny, po případě další pobyt v cizině, by mohly ohrozit zájmy státní bezpečnosti nebo jiné veřejné zájmy, zejména hospodářské.

§ 4.

Ministerstvo vnitra stanoví vyhláškou v Úředním listě, jaké údaje obsahuje československý cestovní pas, dobu, na jakou jej lze vydat, po případě prodloužit jeho časovou platnost, kde, jakým způsobem a s jakými doklady se podávají žádosti o jeho vydání, o prodloužení jeho časové nebo o rozšíření jeho územní platnosti, jakož i v kterých případech a pro jaké osoby lze vydat společný československý cestovní pas.

Oddíl druhý.

Cestovní pasy cizinců.

§ 5.

Cizinec smí, pokud podle tohoto zákona nebude jinak stanoveno, překročit hranice Československé republiky nebo se v ní zdržovat jen s platným cestovním pasem, který mu vydal příslušný úřad jeho domovského státu, jenž obsahuje hlavní údaje o totožnosti cizince a jehož územní platnost se vztahuje na Československou republiku (cestovní pasy cizinců).

§ 6.

(1) Vyžadují-li toho mimořádné poměry nebo zájmy státní bezpečnosti, jiné veřejné zájmy, zejména hospodářské, nebo důvody vzájemnosti, může ministerstvo vnitra vyhláškou v Úředním listě, vydanou v dohodě s ministerstvem zahraničních věcí, stanovit, že cestovní pasy cizinců musí být opatřeny československými visy (visová povinnost), a zároveň určit orgány, které visum udělují a mohou zrušit jeho platnost. Týmž způsobem se visová povinnost zrušuje a mění její rozsah.

(2) Na udělení visa není právního nároku. Z rozhodnutí, jímž se odpírá udělení visa nebo jímž se zrušuje jeho platnost, není odvolání.

Oddíl třetí.

Ustanovení společná a závěrečná.

§ 7.

(1) Ministerstvo vnitra může vyhláškou v úředním listě stanovit všeobecné výjimky nebo úlevy z pasové povinnosti, zejména pro pohraniční styk. Týmž způsobem může, zejména k provedení mezinárodních smluv, určit, které průkazy nahrazují československé cestovní pasy nebo cestovní pasy cizinců, po případě za jakých podmínek.

(2) Výjimky nebo úlevy z tohoto zákona nebo z předpisů podle něho vydaných pro jednotlivé případy nebo pro jednotlivé skupiny případů může povolit ministerstvo vnitra nebo orgán jím pověřený.

§ 8.

(1) Kdo poruší ustanovení tohoto zákona nebo předpisů podle něho vydaných, bude potrestán, nejde-li o čin přísněji trestný, za správní přešupek pokutou do 50.000 Kčs nebo vězením (uzamčením) do 6 měsíců. Jde-li o osobu, která již byla pravoplatně potrestána podle tohoto zákona nebo podle předpisů jím nahrazených, lze uložit oba tyto tresty. Byla-li uložena pokuta, buď pro případ její nedobytnosti zároveň vyměřen náhradní trest vězení (uzamčení) podle míry zavinění do šesti měsíců.

(2) Pokus přestupku uvedeného v odstavci 1 trestá se stejně jako dokonaný čin.

(3) Kdo rozkazem, utvrzováním, návodem, radou, slibem, poskytnutím pomoci nebo jinak úmyslně způsobí nebo usnadní spáchání přestupku uvedeného v odstavci 1 jinou osobou (pachatelem), je trestně odpovědný stejně jako pachatel, nejde-li o čin přísněji trestný, a to i tehdy, když pachatel nemůže být pro přestupek stíhán nebo odsouzen.

§ 9.

(1) Zrušuje se zákon ze dne 29. března 1928, č. 55 Sb., o cestovních pasech. Nedotčeny zůstávají však předpisy vydané podle uvedeného zákona, zejména předpisy o visové povinnosti, pokud tomuto zákonu neodporují a pokud podle tohoto zákona nebude stanoveno jinak.

(2) Zákon ze dne 29. května 1947, č. 107 Sb., o opatřeních proti neoprávněnému přechodu státních hranic, jakož i předpisy podle něho vydané zůstávají nedotčeny. Dále zůstávají ne-

dotčena ustanovení § 40 zákona ze dne 6. října 1948, č. 231 Sb., na ochranu lidové demokratické republiky, branný zákon a předpisy podle něho vydané a předpisy o vystěhovalectví, o hlášení obyvatelstva a o povolování pobytu cizincům.

§ 10.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. dubna 1949; provede jej ministr vnitra v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Gottwald v. r.

Dr. John v. r.

Zápotocký v. r.

Nosek v. r.

54.

Vládní nařízení

ze dne 1. března 1949

o letním čase v roce 1949.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 1 zákona ze dne 8. března 1946, č. 54 Sb., o letním čase:

§ 1.

Počátek letního času v roce 1949 se určuje na den 10. dubna 1949 o druhé hodině středoevropského času a provede se posunutím hodinových ručiček na třetí hodinu.

§ 2.

Konec letního času v roce 1949 se určuje na den 2. října 1949 o třetí hodině letního času a provede se posunutím hodinových ručiček na druhou hodinu.

§ 3.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede jej ministr vnitra v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Zápotocký v. r.

Nosek v. r.

55.

**Vyhláška
ministerstva informací a osvěty
ze dne 28. února 1949
o koordinaci koncertních a artistických
produkcí.**

Podle § 16, odst. 3 zákona ze dne 25. března 1948, č. 69 Sb., o hudební a artistické ústředně, přiznává se do odvolání hudební a artistické ústředně výhradné právo udíletí v mezích § 2 tohoto zákona na podkladě společného plánování pořadatelům hudebních a artistických produkcí podrobnější směrnice a pokyny o místním, časovém i věcném přizpůsobení celkového pořadatelského plánu i jednotlivých produkcí uměleckým a hospodářským potřebám hudebního a artistického podnikání.

Za ministra:
Ing. Kouřil v. r.

56.

**Vyhláška ministerstva vnitra
ze dne 7. března 1949**

o opravě tiskové chyby v úředním slovenském znění nařízení ministra vnitřního obchodu ze dne 23. prosince 1948, č. 317 Sb., kterým se stanoví den zahájení a rozsah činnosti Velko-distribučního podniku, zapsaného společenstva s r. o. v Praze.

V úředním slovenském znění nařízení č. 317/1948 Sb. se opravuje v § 1 rok „1948“ na „1949“.

Za ministra:
Adamec v. r.

57.

**Vyhláška ministerstva vnitra
ze dne 7. března 1949**

o opravě tiskových chyb v úředním slovenském znění vládního nařízení ze dne 25. ledna 1949, č. 12 Sb., o zemědělských referátech krajských národních výborů.

V úředním slovenském znění vládního nařízení č. 12/1949 Sb. se opravují tyto tiskové chyby:

- a) V § 1, odst. 1 slova „Pri každom národnom výbore“ na „Na každom krajskom národnom výbore“;
- b) v § 2, odst. 2, č. 3 slova „vo veciach ich odborov“ na „vo všetkých jej odboroch“.

Za ministra:
Adamec v. r.

58.

**Vyhláška ministerstva vnitra
ze dne 7. března 1949**

o opravě tiskové chyby v úředním slovenském znění vládního nařízení ze dne 25. ledna 1949, č. 14 Sb., o referátech krajských národních výborů pro školství, osvětu a tělesnou výchovu.

V úředním slovenském znění vládního nařízení č. 14/1949 Sb. se opravují v § 1, odst. 1 slova „Pri každom národnom výbore“ na „Na každom krajskom národnom výbore“.

Za ministra:
Adamec v. r.